

Z CARLOS RUIZ
ZAFÓN

Labirintul
spiritelor

Traducere din limba spaniolă
și note de Marin Mălaicu-Hondrari

POLIROM
2025

Cuprins

Cartea lui Daniel	5
Dies irae.....	25
Bal mascat	69
Kyrie.....	93
Orașul oglinzilor	211
Cei căzuți în uitare.....	429
Agnus Dei.....	641
Caietul Isabellei.....	749
Eliberează-mă.....	779
In paradisum.....	803
Barcelona	823
1964.....	841
Cartea lui Julián	853
Epilog	913

Vargas a oftat lung și s-a prăbușit pe canapea.

— Cum să încep?

— Încercați cu începutul.

Vargas i-a rezumat vizita lui la Metrobarna și impresiile cu care a rămas. Alicia l-a ascultat în tăcere, plimbându-se prin apartament cu paharul de vin în mână și încuviințând din când în când. După ce polițistul și-a încheiat relatarea, Alicia s-a apropiat de ferestre, a dat pe gât vinul din pahar și s-a întors spre polițist cu o atitudine care l-a pus pe gânduri.

— M-am tot gândit, Vargas.

— Domnul să ne ia la el gata spovediți.

— După tot ce ați reușit să aflați astăzi despre partida bună făcută de domnul Sanchís și despre șoferul său, despre cărțile lui Mataix, despre avocatul Briens și familia Sempere...

— Nu uita de omul invizibil, Lomana, fostul tău coleg.

— Nu uit. Faza e că dumneata și cu mine nu putem urma singuri toate firele astea. Și lațul se strânge.

— În jurul gâtului nostru?

— Știți ce vreau să zic. Toate firele sunt legate cumva între ele. Cu cât tragem mai mult de ele, cu atât vom fi mai aproape de o porțiță de intrare.

— Când o ții numai în metafore, mă pierzi.

— Așteptăm să facă un pas greșit, atâta tot.

— Așa rezolvi dumneata cazurile? Ca urmare a unor pași greșiți?

— E mai eficient să-i lași pe ceilalți să facă o greșeală decât să crezi că o să-ți iasă ție din prima.

— Dar dacă facem chiar noi un pas greșit?

— Dacă aveți o variantă mai bună, sunt toată numai urechi.

Vargas a ridicat mâinile în semn de reconciliere.

— Și Fernandito asta ce-o să facă?

— Va vedea pentru noi acolo unde noi nu vom putea fi prezenți. Nimeni nu știe cine e, așa că nimeni nu-l bănuiește.

— Dumneata ai început să te transformi într-un Leandro.

— O să mă prefac că nu v-am auzit spunând asta, domnule Vargas.

— N-ai decât să te prefaci cât vrei. Și cum ai de gând să-l sacrifici pe porumbelul ăsta?

— Fernandito va începe prin a-l urmări pe Sanchís. Diviziunea muncii duce la creșterea productivității.

— Mie mi se pare că-l cam strângi cu ușa. Și cu mine cum rămâne?

— La asta mă gândesc acum.

— Ce intenționezi dumneata e să scapi din nou de mine.

— Nu spuneți tâmpenii. Când am făcut eu așa ceva?

Vargas a pufnit supărat.

— Până te gândești, spune-mi ce mai ai de gând să faci? a întrebat-o.

— Să-mi dedic timpul și atenția familiei Sempere, i-a răspuns Alicia.

În acel moment s-a auzit un zgomot dinspre ușa de la intrare, un zgomot făcut de ceva greu izbindu-se de pământ, apoi s-a auzit soneria.

— Aștepți pe cineva? a întrebat-o polițistul.

— Deschizi dumneata?

Vargas s-a ridicat bombănind și s-a dus să deschidă. În prag stătea Fernandito, roșu la față și râsuflând cu greutate.

— Bună ziua, a zis. Am adus cărțile pentru domnișoara Alicia.

Fernandito i-a întins o mână, la care Vargas nici nu s-a uitat.

— Alicia, puștiul de la livrări are treabă cu dumneata.

— Lăsați-l să intre, nu fiți bătăran.

Alicia s-a ridicat și s-a dus la ușa.

— Intră, Fernandito, nu-l băga în seamă pe domnul.

Imediat ce a văzut-o, tânărului i s-a luminat chipul. A luat de pe jos cutia cu cărți și a intrat în apartament.

— Cu voia dumneavoastră. Unde să las cărțile?

— Chiar aici, lângă vitrină.

Fernandito a făcut cum i s-a spus, apoi a răsuflet din greu, ștergându-și sudoarea care-i picura de pe frunte.

— Le-ai adus așa, în brațe?

Tânărul a dat din umeri.

— Cu Vespa. Numai că blocul ăsta nu are lift.

— Câtă dăruire, *Fernandito*, a zis Vargas. Păcat că nu am la îndemână o medalie.

Fernandito a părut să nu țină cont de sarcasmul lui Vargas și și-a concentrat toată atenția la Alicia.

— Nu a fost greu deloc, domnișoară Alicia. De când lucrez la magazin, m-am obișnuit să car.

— Așa ai făcut mușchii ăștia. Haideți, domnule Vargas, plătiți-l pe om.

— Poftim?

— Un avans pentru serviciile făcute. Și dați-i și ceva pentru benzină.

— Trebuie să-l plătesc eu?

— Din fondul de cheltuieli. Dumneavoastră sunteți trezorerul. Nu faceți fața asta.

— Ce față?

— De parcă ați avea infecție urinară. Haideți, scoateți odată portofelul.

— Știți, dacă e vreo problemă... a intervenit Fernandito, care nu se simțea tocmai în apele lui văzând expresia mohorâtă a lui Vargas.

— Nu e nicio problemă, s-a repezit Alicia. Domnule căpitan?

Vargas a pufnit și a scos portofelul. A extras două bancnote și i le-a întins lui Fernandito.

— Mai puneți ceva, a șoptit Alicia.

— Ce?

— Dați-i măcar pe atât.

Vargas a mai scos două bancnote și i le-a dat. Fernandito nu văzuse în toată viața lui atâția bani, așa că a luat bancnotele absolut siderat.

— Nu-i strica pe toți pe dulciuri, a bombănit Vargas.

— Nu o să vă pară rău, domnișoară Alicia. Vă mulțumesc foarte mult.

— Hei, puștiule, eu sunt cel cu banii, a zis polițistul.

— Pot să te rog ceva, Fernandito? l-a întrebat Alicia.

— Orice doriți.

— Te duci să-mi cumperi un pachet de țigări?

— Americane?

— Ești un înger.

Fernandito a dispărut pe scări în jos. Judecând după sunetul pașilor, cobora în salturi.

— Ce ți-e și cu țâncul ăsta! a comentat Vargas ca pentru sine.

— Sunteți gelos, a zis Alicia.

— De nu mai pot.

— Și tabloul ăsta? a întrebat Alicia, arătând spre pânza adusă de Vargas.

— Mi se pare că s-ar potrivi perfect deasupra canapelei.

— E pictat de noul dumitale prieten, pictorul favorit al domnului Sanchís?

Polițistul a dat din cap că da.

— Credeți că Sanchís e colecționarul nostru? a întrebat Alicia.

Vargas a ridicat din umeri.

— Și șoferul...?

— Morgado. Am sunat la sediul central ca să-mi trimită toate informațiile despre el. Măine voi ști mai multe.

— La ce vă gândiți?

— Mă gândesc că s-ar putea să ai dreptate, oricât de greu mi-ar veni să recunosc asta. Lațul – sau ce altceva o fi – se strânge.

— Nu păreți întru totul convins.

— Nici nu sunt. E ceva ce nu se potrivește.

— Ce?

— O să știu când o să văd. Dar am senzația că privim lucrurile dintr-un unghi greșit. Nu-mi cere să-ți spun de ce. Pur și simplu o simt.

— Și eu simt asta, a mărturisit Alicia.

— O să-i spui totul lui Leandro?

— Ceva tot va trebui să-i spun.

— Dacă-mi permiți o sugestie, lasă-l pe Fernandito pe dinafară, nu-l băga la știri.

— Nici nu aveam de gând.

Atunci s-au auzit pașii tânărului urcând treptele în mare viteză.

— Deschideți-i, vă rog. Și fiți ceva mai simpatic cu el. Are nevoie de modele masculine cum scrie la carte dacă vrem să ne fie de folos.

Vargas a dat din cap că a înțeles și a deschis ușa. Fernandito aștepta deja nerăbdător în prag, cu un pachet de țigări în mână.

— Intră, băiețuș. Cleopatra așteaptă.

Fernandito s-a dus valvârtej la Alicia, i-a întins pachetul de țigări, iar ea l-a deschis imediat și, zâmbind, a dus la buze o țigară. Tânărul s-a grăbit să scoată o brichetă ca să-i ofere un foc.

— Fumezi, Fernandito?

— Nu, nu... O folosesc pe post de lanternă, pentru că jumătate dintre scările din cartier sunt mai întunecate decât gura unui lup.

— Vedeți, domnule Vargas? Are Fernandito sau nu stofă de detectiv?

— E un adevărat Marlowe la pubertate.

— Nu-l băga în seamă, Fernandito. Unii oameni devin niște acrituri la bătrânețe. E din cauza chininei din firele cărunte.

— Cheratină, a corectat-o Vargas.

Alicia a făcut un gest spre Fernandito prin care-i cerea să îl ignore pe Vargas.

— Pot să-ți mai cer o favoare, Fernandito?

— De asta sunt aici.

— Asta va fi ceva mai delicată. De fapt prima ta misiune.

— Sunt numai ochi și urechi.

— Trebuie să te duci până la promenada Gracia, la numărul șase.

Vargas s-a uitat la ea, brusc alarmat. Alicia i-a făcut semn să nu spună nimic.

— Și eu simt asta, a mărturisit Alicia.

— O să-i spui totul lui Leandro?

— Ceva tot va trebui să-i spun.

— Dacă-mi permiți o sugestie, lasă-l pe Fernandito pe dinafară, nu-l băga la știri.

— Nici nu aveam de gând.

Atunci s-au auzit pașii tânărului urcând treptele în mare viteză.

— Deschideți-i, vă rog. Și fiți ceva mai simpatic cu el. Are nevoie de modele masculine cum scrie la carte dacă vrem să ne fie de folos.

Vargas a dat din cap că a înțeles și a deschis ușa. Fernandito aștepta deja nerăbdător în prag, cu un pachet de țigări în mână.

— Intră, băiețuș. Cleopatra așteaptă.

Fernandito s-a dus valvârtej la Alicia, i-a întins pachetul de țigări, iar ea l-a deschis imediat și, zâmbind, a dus la buze o țigară. Tânărul s-a grăbit să scoată o brichetă ca să-i ofere un foc.

— Fumezi, Fernandito?

— Nu, nu... O folosesc pe post de lanternă, pentru că jumătate dintre scările din cartier sunt mai întunecate decât gura unui lup.

— Vedeți, domnule Vargas? Are Fernandito sau nu stofă de detectiv?

— E un adevărat Marlowe la pubertate.

— Nu-l băga în seamă, Fernandito. Unii oameni devin niște acrituri la bătrânețe. E din cauza chininei din firele cărunte.

— Cheratină, a corectat-o Vargas.

Alicia a făcut un gest spre Fernandito prin care-i cerea să îl ignore pe Vargas.

— Pot să-ți mai cer o favoare, Fernandito?

— De asta sunt aici.

— Asta va fi ceva mai delicată. De fapt prima ta misiune.

— Sunt numai ochi și urechi.

— Trebuie să te duci până la promenada Gracia, la numărul șase.

Vargas s-a uitat la ea, brusc alarmat. Alicia i-a făcut semn să nu spună nimic.